

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus V. Scena 4

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

qui harum miseriarum fuerunt auctores :
optimumq; maritum meum, quem eheu
postremum jam vidi, in capitis inevitabile
discrimen adduxerunt! ô dolor, ô misera!
ô summe Jupiter, tu causam justam
adversus improbos defende. Tu inson-
tem virum meum indigno supplicio eripe.
Tu enim è caelo omnes mortalium
res justis oculis aspicias: tu hominum frau-
dulentorum artes intelligis & judicas. Ego
verò infelix interim crucior. Ah tene me
obsecro, ne cadam.

PHILOXEN. Ingredere in ædes, mea
soror, & quieto sis animo. Confido enim,
virum tuum indemnem futurum. Sceler-
atos autem istos pœnam admissi facino-
ris non effugituros. Durato igitur, & re-
bus temet servato secundis.

Actus V. Scena 4.

PHILETUS, HYBRISTES, MISOPHI-
LOSOPHUS, PHILOTYRANNUS.
DIONYSIUS, DROMO.

Hic equidem, ô Amici, vicesimus dies
est, ex quo hinc Regis cum venia dis-
cessit Damon. At illum rediisse, nondum
potui cognoscere. Hy-

HYBRI. Profectò grande scelus esset,
si perpetuò abesset, fidemq; Regi datam
frangeret.

MISOPH. Absit modò, si placet, quam-
diu volet. Est interim alius, qui pro ipso
luat pœnas.

PHILOTYR. Damonem quidem non
crediderim esse tam fatuum ac simpli-
cem, ut revertatur. Nam ille se pericu-
lum evitasse lætatur: ac domi cum uxore
& liberis securè vivit proculdubio.

HYBRIST. Verùm nõnne putas nobis
turpe esse, quòd ambo isti nostros cona-
tus eluserint, & viam qua effugerent, re-
pererint?

PHILOT. Regem adibo illico, eumq;
de hac re monebo. Sed commodè ipsum
advenientem video. Compellabo no-
strum omnium nomine.

Meministi proculdubio, sereniss. Rex,
quid non ita pridè denefario illo Damo-
ne fuerit decretum. Qui cùm pace tua do-
mum esset profectus: diebus viginti se ad
nos rediturum spondit. Atqui dies qui-
dè vicesim^o venit: sed Damon non venit.
Quod si lent^o eris in suppliciis irrogandis:
plures,

plures, ò Rex, Damonis impunitate ad peccandum illecti, turbas in hoc regno dabunt, vitæq; tuæ struent insidias. Quam obrem cenſeo, acerrima fieri debere iudicia, ut poena quidem ad paucos, terror autem ad multos perveniat.

DION. Pro Damone reum ſe ſuppofuit familiaris ipſius Pythias ea lege, ut ſi ille ad diem non rediret, hic pœnam ſubiret capitiſ. Quandoquidem itaq; ultrò non ad carcerem tantùm, ſed etiam ad mortem ſuſtinendam ſe obtulit, niſi amicus denuo ſe ſiſteret: plectatur ſanè capite. Volenti enim non fit injuria. Et cùm ego ipſe dehortarer Pythiam ab infano illo propoſito: tamen ille, quòd nihil mali de Damone cogitaret, in incepto perſiſtit. Sed ut verum fatear, permutationem illam captivorum ea præcipuè de cauſa paſſus ſum fieri: ut periculum facerem, an vera eſſent illa omnia, quæ priùs de ſincera ac fideli amicitia ſua jaſtaverant. Nunc vobiscum ipſe ſupplicii Pythiæ ſpectator ero: ut cognoſcam, quæ morientis extrema verba ſint futura. Agite modò, & licetori continuo mandate, ut Pythiam ad ſuppli-

supplicium ducat, ac gladio caput ejus recidat.

PHILOT. Mox curabitur. Dromo, ubi es?

DROM. Adsum Here, quid vis? impera,

PHILOTYR. Ad lictorem ocius curre, & ut Pythiam è carcere eductum hodie obruncet, jube.

DROM. Parebitur mandatis tuis, Here: ne dubita.

Actus V. Scena 3.

DROMO, LICTOR, PYTHIAS, SERVUS
LICTORIS, DIONYSIUS.

A Rridebit lictori hic nuncius, fat scio.
Verum, si quod sentio dicendum est: cum urbis silvestribus versari mallet, quam cum isto cruoris avidissimo homine. Nam ubi ex me audiverit, sanguinem alterius per se fundendum esse: gaudio exultabit. Quamvis non nesciat, captivum illum Pythiam tam procul ab omni culpa abesse, quam ego sum. Ac nisi oculis parum prospicio, ille ipse istic adstat cum servulo. Heri itaque imperia volens nolens exsequar. Heus tu, serio edixit rex,
ut